

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ—4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2021

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
4.00—6.00 μμ,
Δευτέρα—Παρασκευή
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραϊμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ
29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΠΟΤΟΜΗ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ
8.00πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΤΕΤΑΡΤΗ
1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Αρχή τῆς Ἰνδίκτου
40 Παρθενομάρτυρες

8.00πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ
ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ
Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.
Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ
5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή – Α' Κορ. 9: 2-12
Ἑυαγγέλιο—Ματθ. 18: 23-35

Την 1η Σεπτεμβρίου η Εκκλησία εορτάζει την αρχή της Ινδίκτου. Τι θα πει η λέξη Ἰνδίκτος και ποια η σημασία της συγκεκριμένης γιορτής για την Εκκλησία;

Η Ινδίκτος προέρχεται από τη λατινική λέξη indictio η οποία σημαίνει ορισμός. Ο όρος προήλθε από τη συνήθεια των Ρωμαίων αυτοκρατόρων να ορίζουν διά θεσπίσματος για διάστημα δεκαπέντε ετών το ποσό του ετήσιου φόρου που εισέπρατταν αυτή την εποχή για τη συντήρηση του στρατού. Κατ' επέκταση καθιερώθηκε να ονομάζονται ινδικτίωνες και οι δεκαπενταετείς αυτοί κύκλοι που άρχισαν επί Καίσαρος Αυγούστου, τρία χρόνια από τη γέννηση του Χριστού.

Η Εκκλησία την ημέρα αυτή εορτάζει την έναρξη του εκκλησιαστικού έτους. Κατά τον Σεπτέμβριο γίνεται η συγκομιδή των καρπών και η προετοιμασία για τον νέο κύκλο βλάστησης. Έτσι, θεωρήθηκε ταιριαστό οι Χριστιανοί να εορτάζουν την αρχή της γεωργικής περιόδου αποδίδοντας ευχαριστίες στον Θεό για την εύνοιά του και τη φροντίδα του προς την κτήση. Αυτό το έκαναν ήδη οι Ιουδαίοι σύμφωνα με τις εντολές του Μωσαϊκού Νόμου. Την πρώτη μέρα,

δηλαδή, του έβδομου ιουδαϊκού μηνός, αρχές Σεπτεμβρίου, τελούσαν την εορτή της Νεομηνίας ή των Σαλπίγγων, κατά την οποία απείχαν από κάθε εργασία για να προσφέρουν θυσίες ολοκαυτωμάτων προς τον Θεό.

Την ημέρα αυτή, που η φύση ετοιμάζεται να διατρέξει έναν νέο κύκλο εποχών, γιορτάζουμε το γεγονός της εισόδου του Ιησού στη Συναγωγή όπου ανέγνωσε από το βιβλίο του Προφήτη Ησαΐα το χωρίο στο οποίο ο Προφήτης μιλά για τον Σωτήρα Χριστό «Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ ου είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, κηρύξαι ενιαυτόν (=έτος) Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. 4, 18).

Πώς καθιερώθηκε η 1η Σεπτεμβρίου ως αρχή του εκκλησιαστικού έτους;

Τα περισσότερα ημερολόγια στην περιοχή της Ανατολής είχαν ως πρωτοχρονιά την 24η Σεπτεμβρίου, ημέρα της φθινοπωρινής ισημερίας. Επειδή, όμως, στις 23 Σεπτεμβρίου ήταν τα γενέθλια του Αυτοκράτορα της Ρώμης Οκταβιανού, η πρωτοχρονιά μετατέθηκε στις 23 του ίδιου μήνα, ημέρα η οποία καθορίστηκε ως αρχή της Ινδίκτου, της περιόδου, δηλαδή, του ρωμαϊκού διατάγματος για τον φόρο που ίσχυε για δεκαπέντε χρόνια.

Έτσι, Ἰνδίκτος κατέληξε να σημαίνει αργότερα το έτος και αρχή της Ινδίκτου η πρωτοχρονιά. Αυτή την πρωτοχρονιά βρήκε η Εκκλησία και της προσέδωσε χριστιανικό νόημα και περιεχόμενο, αφού τοποθέτησε σε αυτή την εορτή της σύλληψης του Τιμίου Προδρόμου, που αποτελεί και το πρώτο γεγονός της Ευαγγελικής ιστορίας.

Το 462 μ.Χ. για πρακτικούς λόγους αλλά και για να συμπίπτει η πρώτη του έτους με την πρώτη του μήνα, η εκκλησιαστική πρωτοχρονιά μετατέθηκε την 1η Σεπτεμβρίου. Η πρωτοχρονιά της 1ης Ιανουαρίου έχει ρωμαϊκή προέλευση και ήρθε στην ορθόδοξη ανατολή κατά τα νεότερα χρόνια.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι λίγα χρόνια πριν, η Εκκλησία όρισε την 1η Σεπτεμβρίου ως ημέρα αφιερωμένη στο φυσικό περιβάλλον.

Εορτάζει σήμερα η αγία μας Εκκλησία το μαρτυρικό θάνατο του Ιωάννου του Προδρόμου, εκείνου δηλαδή που όχι μόνο βάπτισε στα νερά του Ιορδάνη τον Κύριο Ιησού Χριστό, αλλά και προετοίμασε τον δρόμο του ερχομού Του, κηρύσσοντας μετάνοια στον κόσμο και δίνοντας το παράδειγμα της ασκητικής ζωής του. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος, από τον οποίο προέρχεται η σημερινή περικοπή, περιγράφει ότι ο Ηρώδης, ο ηγεμόνας της Ιουδαίας, είχε φυλακίσει τον Ιωάννη επειδή εκείνος τον έλεγχε για τον παράνομο γάμο που είχε κάνει με την γυναίκα του αδερφού του. Ωστόσο, αναγνώριζε ότι ο Ιωάννης ήταν άνδρας άγιος και δίκαιος, και γι αυτό δεν αποφάσιζε να τον τιμωρήσει, και μάλιστα με ευχαρίστηση άκουγε τα λόγια του. Ήρθαν και τα γενέθλια του Ηρώδη, και στη μεγάλη γιορτή που ετοίμασε χόρεψε η κόρη της γυναίκας του, στην οποία έταξε να της δώσει ό,τι κι αν του ζητήσει, μέχρι ακόμα και το μισό του βασίλειο. Τότε η κοπέλα ρώτησε τη μητέρα της, και η Ηρωδιάδα τη συμβούλεψε να ζητήσει το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή. Στεναχωρημένος ο Ηρώδης, που δεν ήθελε να παραβεί τον όρκο του, έστειλε ένα δῆμιο και εκτέλεσε την επιθυμία. Κι εκείνος, αφού αποκεφάλισε στη φυλακή τον Πρόδρομο, έφερε σε δίσκο το κεφάλι του και το έδωσε στο κορίτσι, κι εκείνη το πήγε στη μητέρα της. Τέλος, όταν οι μαθητές του Ιωάννη έμαθαν για το θάνατο του δασκάλου τους, πήγαν στη φυλακή, παρέλαβαν το άψυχο σώμα του και το ενταφίασαν.

Όπως ο Χριστός αργότερα, έτσι και ο Πρόδρομος θανατώθηκε από μίσος και φθόνο. Οι γραμματείς και οι φαρισαίοι προφασίστηκαν ότι συμφέρει να πεθάνει ένας για το καλό του λαού, και η παράνομη σύζυγος θεώρησε συμφερότερο γι αυτήν το θάνατο του ανθρώπου που την έλεγχε, παρά το μισό βασίλειο του άντρα της. Κι αυτό γιατί ο λόγος της Αληθείας δεν είναι πάντοτε ευχάριστος, μιας που οριοθετεί το σωστό από το λάθος και συνεπώς καλεί τον κάθε άνθρωπο να εξετάσει και να αναθεωρήσει την πορεία του. Η Μετάνοια όμως δεν είναι εύκολο αγώνισμα, και δεν είναι λίγοι εκείνοι που προτιμούν, σαν την Ηρωδιάδα, να φιμώσουν οριστικά το στόμα που λέει αλήθειες, παρά να αποδεχτούν τα σφάλματά τους.

Αλλά και όταν ακόμα ο λόγος της Αληθείας ακούγεται ευχάριστα, όταν δηλαδή συμφωνούμε και δεχόμαστε ως σωστά αυτά που ακούμε, πάλι υπάρχει απόσταση μέχρι την εφαρμογή τους. Το βλέπουμε αυτό στο παράδειγμα του Ηρώδη, ο οποίος άκουγε με ευχαρίστηση τα λόγια του Βαπτιστή, όμως αυτό δεν τον απέτρεψε να γίνει εγκληματίας για χάρη μιας ανόητης υπόσχεσης. Άλλωστε, η υπόσχεσή του αφορούσε κάποιο δώρο, και όχι εγκληματική πράξη. Αλλά προτίμησε και ο ίδιος να φανεί αρεστός ανάμεσα στους συνδαιτυμόνες του, παρά στον ίδιο το Θεό.

Η ανθρώπινη Ιστορία, και ακόμη περισσότερο η ιστορία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης αλλά και της Εκκλησίας μέχρι τις μέρες μας, έχει να μας παρουσιάσει αναρίθμητα ίσως παραδείγματα ανθρώπων που διώχθηκαν, βασανίστηκαν ή και θανατώθηκαν επειδή υπερασπιζόνταν την Αλήθεια, δηλαδή το λόγο του Θεού. Ο προφήτης Ηλίας, οι άγιοι Μακκαβαίοι, οι Τρεις Παίδες, ο Πρωτομάρτυς Στέφανος, οι Μάρτυρες και Ομολογητές, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, είναι ενδεικτικά μερικοί από αυτούς. Το παράδειγμά τους επαινείται και εκθειάζεται, και προβάλλεται σε όλους εμάς ως ορόσημο και ως πρότυπο ζωής, ώστε να μη δειλιάζουμε αλλά να υπερασπιζόμαστε την αλήθεια της πίστεώς μας με κάθε τίμημα.

Στην εποχή μας βέβαια, περισσότερο από ότι στο παρελθόν, παρατηρούμε μια απομάκρυνση της κοινωνίας από τις αξίες του Ευαγγελίου και μια μανιώδη προσκόλληση στο κυνήγι της ευημερίας, του χρήματος, του συμφέροντος, των υλικών αγαθών. “Τί θα οφελήσει, όμως, τον άνθρωπο, εάν κερδίσει όλο τον κόσμο, αλλά ζημιωθεί την ψυχή του;” μας λέει ο ίδιος ο Χριστός. Γιατί μεγαλύτερη αξία ακόμη και από όλα τα πλούτη του κόσμου έχει μία και μόνη ανθρώπινη ψυχή. Και αυτό, ασυναίσθητα και με τραγικό τρόπο, το επιβεβαίωσε σήμερα η Ηρωδιάδα, η οποία προτίμησε το θάνατο ενός ανθρώπου παρά τα πλούτη και τις εξουσίες.

Αυτό επομένως που όλοι μας οφείλουμε να κρατήσουμε, με την ευκαιρία της σημερινής εορτής, είναι πρώτα από όλα ο επανακαθορισμός των αξιών που θέτουμε στη ζωή μας, η ιεράρχηση της σπουδαιότητας των αναζητήσεών μας και η στροφή μας προς τα πνευματικά, σε πείσμα του κόσμου που καλλιεργεί τον υλιστικό και καταναλωτικό τρόπο ζωής. Έπειτα, ότι δεν αρκεί μόνο να είμαστε ευχάριστοι ακροατές του λόγου του Θεού, δεν αρκεί να τον ακούμε μόνο, αλλά και να αγωνιζόμαστε, ώστε να τον εφαρμόζουμε στη ζωή μας. Και τέλος, ότι δεν πρέπει να διστάζουμε, όταν χρειαστεί να πούμε την Αλήθεια, αλλά να την ομολογούμε με θάρρος και παρρησία, άσχετα αν κάποιο ενοχληθούν και κυρίως παρά τις όποιες συνέπειες ενδεχομένως θα έχει αυτή μας η ομολογία. Και τούτο διότι η μόνη Αλήθεια και η όντως Ζωή είναι ο ίδιος ο Χριστός, και χωρίς Αυτόν δεν υπάρχει ούτε ζωή ούτε Ανάσταση.

Οι Άγιες 40 οι Παρθενομάρτυρες

Η Εκκλησία τιμά την 1η Σεπτεμβρίου τις Αγίες Τεσσαράκοντα Παρθένες και Ασκήτριες, τα ονόματα των οποίων είναι τα εξής:

Αδαμαντίνη, Καλλιρόη, Χαρίκλεια, Πηνελόπη, Κλειώ, Θάλεια, Μαριάνθη, Ευτέρπη, Τερψιχόρη, Ουρανία, Κλεονίκη, Σαπφώ, Ερατώ, Πολύμνια, Δωδώνη, Αθηνά, Τρωάδα, Κλεοπάτρα, Κοραλία, Καλλίστη, Θεονόη, Θεανώ, Ασπασία, Πολυνίκη, Διόνη, Θεοφάνη, Ερασμία, Ερμηνεία, Αφροδίτη, Μαργαρίτα, Αντιγόνη, Πανδώρα, Χάιδω, Λάμπρω, Μόσχω, Αριβοία, Θεονύμφη, Ακριβή, Μελπομένη και Ελπινίκη.

Οι Αγίες Σαράντα Παρθένες δεν υπέκυψαν στις προκλήσεις του τυράννου Λικινίου να προσκυνήσουν τα είδωλα και εμαρτύρησαν με φρικτά βασανιστήρια την 1η Σεπτεμβρίου, ημέραν κατά την οποίαν εορτάζεται και η μνήμη τους, όπως γράφεται εις το Μηναίον του Σεπτεμβρίου: «Μνήμη των αγίων Τεσσαράκοντα γυναικών μαρτύρων, παρθένων και ασκητριών και Αμμούν διακόνου και διδασκάλου αυτών». Δι' αποφάσεως του τυράννου Λικινίου, «αἱ μὲν δέκα ἐρρίφθησαν» μέσα σε φωτιά, «αἱ δὲ οκτὼ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Αμμούν ἀπεκεφαλίσθησαν», άλλες δέκα ἐτελειώθησαν με ξίφος «κατὰ στόμα καὶ καρδίαν», ἐξὶ κατεκόπησαν ὑπὸ μαχαϊρῶν καὶ αἱ λοιποὶ ἐξὶ «σίδηρα πυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβούσαι πρὸς Κυρίον ἐξεδήμησαν». Με αυτά τα βασανιστικά μαρτύρια οι σαράντα παρθένες και ο δάσκαλος τους Διάκονος Αμμούν εξεδήμησαν εις Κύριον και τώρα ακτινοβολούν εις το σπέρμα της Εκκλησίας.